

ŘÍZNÍ!!

IVONA
BŘEZINOVÁ

ilustrovala
TEREZA EAGER

Albatros

Řízní

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Ivona Březinová

Řízní – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ŘÍZNÍ!

IVONA BŘEZINOVÁ

ILUSTROVALA TEREZA EAGER
ALBATROS 2025

Pokud se vás téma této knihy osobně dotýká,
obraťte se na Dětské krizové centrum,
které pomáhá dětem v těžkých životních situacích.

ditekrize.cz | +420 241 484 149 | +420 777 715 215

© Albatros, 2025

© Ivona Březinová, 2025

www.brezinova.cz

Illustrations © Tereza Eager, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-00-07773-4

ISBN e-knihy 978-80-00-07876-2 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-00-07877-9 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-00-07864-9 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Ještě včera jsem se do školy těšila. Hlavně na Kamilu. Sedíme spolu v lavici od první třídy, takže letos už to bude po osmé. Páni! Je to vůbec možné? Pár učitelů se sice občas pokoušelo nás rozsadit, ale my jsme je vždycky uprosily, ať nás nechají spolu. Důležité bylo neprovokovat, nebavit se při hodinách, neopisovat. To poslední jsme občas porušily, teda hlavně já. Když jde o matiku nebo fyziku, tak dost plavu. No, plavu... je to spíš taková čubička. Při testech se někdy i topím. A tonoucí se, jak známo, stébła chytá, takže se uchýlí i k opisování.

Ale pokud jde o skutečné plavání, to je jiná. Šest let plavu závodně, a zvláště na prsa jsem docela dobrá. To zase nechápe Kamča, která se vody vyloženě bojí.

Ted' jsme se neviděly celé dva měsíce, dokonce ani na sítích, protože Kamča před prázdninami prohlásila, že si dá dvouměsíční digitální detox. A fakt to dodržela. I proto jsem se nemohla dočkat, až ji zase uvidím. Jenže...

„Kamčo! Kami!“ mávala jsem před školou na svou nejlepší kamarádku, sotva jsem její kudrnatou hřívu vyšisovanou sluncem zahlédla v hloučku spolužáků.

„No nekecej... ty sis obarvila vlasy... nazeleno?“ přivítala mě s pobaveným úsměvem.

„Nora se definitivně dala k vodníkům,“ vyprskl třídní vtipálek Mára. „Ještě ocasní ploutev a bude to dokonalý.“

Doufala jsem, že do prvního dne školy ten příšerný odstín vyprchá. Že prostě zmizí. Hm, smůla. Nezmizel. V touze po světlejších vlasech jsem poprvé v životě použila barvu a pak šla plavat do bazénu bez čepice. Chemii jako samostatný předmět budeme mít až letos, ale moje superinteligentní sedmiletá sestra mi bleskově vysvětlila, že vlasy mi obarvila chemická reakce peroxidu s chlorem obsaženým ve vodě. Co s tím dělat, mi ale neporadila. Máma jen řekla, že jsem blbá, a táta ucedil, ať jdu dohola. Takže mám vlasy jako vodník a netuším, na jak dlouho.

„Kečup,“ ozvalo se za mnou.

„Cože?“ otočila jsem se.

Opodál stála neznámá holka, celá v černém, oči s výraznými linkami, na rtech temně hnědou rtěnku, v tmavých vlasech tu a tam modré proužky.

„Napatlej si na vlasy kečup a nech ho tam půl hod'ky, to by mělo stačit,“ prohodila nevzrušeně.

„A pak můžeš na brigádu do mekáče. Zaměstnají tě tam jako maskota,“ řehtal se Prokop.

Spolužáci se očividně bavili na můj účet, takže jsem byla ráda, že školnice konečně odemkla vchod pro druhý stupeň, což zaručovalo, že se vyhneme procesí prvňáčků a jejich dojatého doprovodu. Se mnou tehdy naši taky šli, plní ideálů, které se podle nich jaksi nenaplnily, a o pár let později s Wiki, mou geniální sestrou, která rodičovské představy naopak předčila.

„Tak jdeme...“ kývla jsem na Kamilu.

„Třetí lavice u okna jako vždycky?“

„Počkej, Noro... víš... já jsem se letos domluvila s Val,“ zamumlala Kamča a uhnula pohledem k Valerie stojící jí po boku.

„Na čem?“

Vůbec jsem nechápala, co mi chce říct.

„No... že si sedneme spolu.“

„S Valerií? Jako... že už nebudeš sedět v lavici se mnou?“ vytréštila jsem na kamarádku oči.

„Hele... seděly jsme spolu sedm let,“ rozhodila Kamča rukama.

„No právě! Sedm let. A najednou...“

Zuby nehty jsem se snažila, aby se mi nezlomil hlas. Marně. Úplně jsem cítila, jak se celá třesu. Musí to na mně být vidět. Kamče to určitě neuniklo.

„Už... mě máš dost? Už... tě nebavím?“ soukala jsem ze sebe přiškrceným hlasem.

„Nech toho, Noro!“ okřikla mě Kamča. „Chováš se, jako kdybys dostala kopačky. Jenom jsme spolu seděly v lavici. A letos chci sedět s Val. Co je na tom?“

„Nic. Vlastně nic,“ sykla jsem a obrátila se k ní zády.

Ve skutečnosti jsem bojovala s nutkáním obrátit se zády nejen ke Kamile, ale rovnou k celé téhle pitomé škole. Ale strach z rodičů mi to nedovolil. V životě jsem nebyla za školou, a netroufla jsem

si to ani teď. Zmatená a zrazená jsem se šinula chodbou. Většina spolužáků už se mačkala u šaten, takže náš výstup neznamenal. Aspoň to. Uvědomovala jsem si, že se chovám jako nějaká hysterka.

Ale proč mi to Kamila aspoň neřekla dřív? Bála se, že ji budu přemlouvat? Celé dva měsíce se neozvala. Odjela z města, odstříhla se od mobilu, od sítí... kdy se asi domluvila s Val? Už na konci minulého školního roku? Nebo se spolu viděly o prázdninách? Třeba se...

„Promiň, nevíš, kde je 8. A?“ přerušil kdosi zběsilý úprk mých myšlenek.

„Co kde je?“ trhla jsem sebou.

Vedle mě stála cizí černá holka, co rozdává kečupové rady na záchranu vlasů.

„Hledám 8. A,“ zopakovala trpělivě.

„Hm... tak to pojď se mnou,“ zahuhlala jsem bez nadšení.

Když jsme došly ke třídě, skoro všechny lavice už byly obsazené. Na mém... na našem oblíbeném místě trůnily Kamča s Valerií. Násilím jsem odvrátila zrak a s hlavou hrdě vztyčenou jsem zamířila k poslední lavici u dveří.

„Můžu k tobě?“ ozvalo se nade mnou, sotva jsem dosedla na židli. „Jinde už totiž není místo.“

Kývla jsem a pokynula černé holce rukou. Bylo mi to fuk. Ať si sedne třeba na parapet. Nebo úče na klín. Nebo na židli vedle mě. Je mi to buřt.

Holka však moje gesto pochopila jako výraz vstřícnosti. Popadla moji ruku a krátce s ní potřásla.

„Jsem Mat.“

„Mat?“ povytáhla jsem obočí.

To jméno mě zarazilo. Mat. Pozorně jsem zapátrala v obličeji před sebou, ale až na drobný piercing na levé straně nosu jsem neobjevila nic nového. Hnědé oči silně podmalované černými linkami, hnědá rtěnka. Jo, a ty modré proužky ve vlasech. Co jsem hledala? Co skrývá Mat? Nenápadně jsem zrakem sjela její útlou unisex postavu. Mají nás ošálit holčičí šaty? V uších mi rezonoval na holku nezvykle hluboký chraplavý hlas. Je Mat sedící teď vedle mě ve skutečnosti Matyáš? No a i kdyby, tak co?

„Mat?“ zopakovala jsem zaskočená tím, co mi táhlo hlavou.

„Mat. Klidně Matylda, jestli chceš. Ale je to trochu dlouhý,“ pokrčila rameny.

„Jo tak...“ poznamenala jsem chápavě. „Nora. Myslím, že krátký je to dost.“

* * *

„Jak bylo ve škole?“ pištěla Wiki, sotva jsem přišla domů.

„Mluvíš jako naši,“ odsekla jsem sedmileté sestře. „Přesně takhle nemožně se vždycky ptaj.“

„Jenže jsou teď v práci, proto se ptám já,“ povykovala Wiki. „Tak jak bylo ve škole?“

„Blbě,“ odsekla jsem.

„U nás bezva!“

„Nikdo se tě neptal,“ usadila jsem ji příkře. „Schovej si to na večer a mně dej pokoj!“

Práskla jsem dveřmi, ale ta malá přemoudřelá saň mi hned byla v patách.

„Jenže tohle je i můj pokoj!“ Stoupla si do dveří s rukama v bok. „Máme ho dohromady. Patnáct a půl metrů čtverečních. To je sedm celých sedmdesát pět desetin pro každou,“ vypočítávala důležitě.

„Jdi se bodnout!“

„Nejdu!“

„Vypadni, ti říkám...“ zavrčela jsem přes semknuté zuby.

To zabralo. Vyplázla na mě jazyk a vycouvala do předsíně. Po chvíli jsem slyšela, jak v obývacímu zapíná tátův počítač. Už zase mu prolomila heslo. Udělat to já, vymluvil by mi do hlavy díru, že jsem drzá, troufalá a nezodpovědná. Jenže já bych na tátovo heslo stejně nikdy nepřišla.

Moje nálada začala prudce klesat ke dnu. V takových chvílích často sahám po propisce. Otevřela jsem šuplík, nalistovala jsem čistou stránku v temně modrém sešitě a čekala na první slovo.

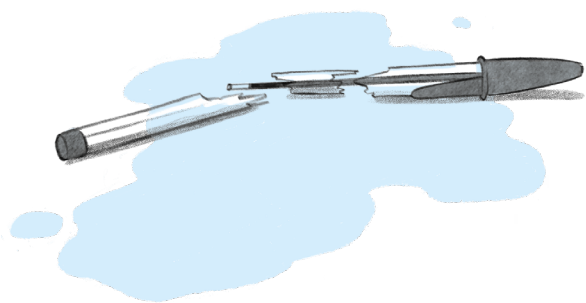
„Jo a možná budu dělat dva ročníky naráz!“ strčila náhle naše ajnštajnka znovu hlavu do dveří. „Pan učitel říkal...“

„Zmiz!“ zasyčela jsem a hodila po ní propiskou, až se rozletěla na tři kusy.

Úplně mi zatrnulo. Klidně jsem ji mohla trefit, vyrazit jí oko. Naštěstí stihla včas uskočit a přivřít. Mám na ni vztek. Ale na sebe víc. A proč? Protože své malé sestře závidím? Že je chytřejší než já? Že je tak veselá a sebevědomá? Ji určitě žádná Kamča nezradila. Protože ji všichni obdivují, kdežto mně se dokážou akorát tak vysmívat.

„Kam jdeš?“ vyzvídala Wiki bezelstně, když jsem si v předsíni obouvala tenisky.

„Nikam. Ale jestli to vážně potřebuješ vědět, tak pro kečup!“

ZRÁDNÉ VLNY

DOTÍRAJÍ ZE VŠECH STRAN

DNO SE V HLOUBCE ČERNÁ

MÁM ODPUSTIT

JÁ HLOUPĚ VĚRNÁ

MÁM SKLONIT HLAVU

MÁM SE MSTÍT

UTOPIIT

KDYŽ SAMA PLAVU?

Á naše Nora... To jsem si mohl myslet, že tu zase budeš první. Kolik bazénů si chceš dát navíc?“ škádlil mě pan Kraus, který je správcem plaveckého stadionu, kam až moje paměť sahá.

„Nevím. Je už tam volno?“ hodila jsem hlavou k šatnám, za nimiž se vstupovalo do mokré zóny.

„Ještě tak dvacet minut,“ pohlédl pan Kraus na zápěstí. „Možná míň. Pulci mají dneska první trénink. Myslím, že Bobina to s nimi takhle zkraje nebude chtít přehánět.“

„Hm. Tak já jdu zatím do sprch. Nebo ne...“ zastavila jsem se.
„Co posilovna? Tam můžu?“

„Do patnácti třiceti. Pak už je plno až do večera,“ kývl pan Kraus. „Po dovolených se všichni zbláznili, že začnou cvičit. Ale teď si tam klidně zaskoč, Venca tu stejně ještě není.“

„Bezva. Aspoň využiju čas, než trenér dorazí. Potřebuju se konečně začít hýbat,“ dodala jsem na vysvětlenou.

„Copak ty jsi celý prázdniny taky jenom ležela na pláži?“ vrtěl správce hlavou. „Asi ne, vid’, jak tě znám. Nepřežeň to!“ křikl za mnou starostlivě.

Jenomže já jsem ze sebe musela vyštvat lítost a vztek, které mě od rána zaplavovaly a pořád ne a ne odtéct. Neuměla jsem zaměstnat hlavu, která už naštěstí ztratila nazelenalý odstín, jelikož kečup fakt zabral. Ale když ne hlavu, aspoň potýrám tělo. Tak. Ještě. Ještě víc. A rychleji. Co nejvíc to jde. Přidej, Noro, přidej...

Makala jsem jako zběsilá. V parném odpoledni začátku září ze mě vmžiku doslova lilo. Slané potůčky mi s legrační souměrností vyvěraly na čele, svorně překonávaly zábranu obočí a kolem očí a nosu se mi draly přes horní ret. S odporem jsem se olízla a hřbetem pravé ruky si otřela tvář, ale povodeň nabírala na síle. Její ničivé následky už jsem pocítila na zádech, kde se dva proudy řinuly podél páteře, aby se v bedrech slily v jeden veletok ústící do úžlabiny mezi hýžděmi. Za chvíli jsem si připadala jako počůraná, což mě ještě víc rozzuřilo.

„Co ti ten rotoped udělal?“ ozvalo se přede mnou pobaveně.

S úlekem jsem vzhledla. Neměla jsem ponětí, že v místnosti je ještě někdo další. A zrovna ten namakanec David.

„Nic!“ odsekla jsem.

„No, nevím... už chvíli tě pozoruju...“

Tak on mě už chvíli pozoruje? Polilo mě ještě větší horko. Jsem zpocená, uštvaná, mám brunátný obličej a funím jako hrošice na útěku před nosorožcem (Nebo obráceně? Musím se zeptat Wiki, kdo z těch dvou má navrch.), a on mě tu bude očumovat?

„... a říkám si, že bych se ti nechtěl dostat do spárů,“ dokončil David uštěpačnou poznámku.

„Tak to... neriskuj... a plav...“

„Nemůžu. V bazénu jsou ještě Pulci,“ zašklebil se.

„Co třeba... ledovou... sprchu...“ zasyčela jsem na něj.

Ledovou sprchu. Při těch slovech mě v duchu objala svěžest skoro hmatatelná. Ledová sprcha! Jasně! Zchladit si hlavu a přehřívající se mozek v ní. V tu chvíli jsem věděla, že studená sprcha je přesně to, co teď potřebuju.

„Počkej... kam letíš?“ křikl za mnou David, ale já už se hnala do šaten a odtamtud rovnou ke sprchám.

Sáhla jsem po kohoutku s modrým puntíkem uprostřed a zatnula zuby. To bylo prozíravé. V příští chvíli se na moje rozpálené tělo vrhl studený příval, a nemít pevně sevřené rty, řvala bych teď, jako by mě ve sprše přepadl úchyl. Měla jsem pocit, že kdyby proud tolik nešuměl, možná bych slyšela, jak ledová voda na mém těle zuřivě syčí. I když... být tu naše vědátorka Wiki, patrně by mi odborně vysvětlila, že je to nesmysl.

Jedna, dva, tři, čtyři, pět... do kolika musím počítat, doprčic? Šest, sedm, osm, devět, deset... drmolila jsem v duchu a s každou číslovkou jsem čekala, až budu moct sevřené rty a zaťaté zuby konečně uvolnit, aniž bych řevem přivolala vyděšeného pana Krause, bavícího se Davida, družstvo polekaných Pulců, případně zásahovou jednotku městské policie.

Dotek kapek byl zpočátku až bolestivý. Pršely na mě jehly. Úplně jsem cítila, jak se do mě zapichují, jedna vedle druhé, všude, kam voda dosáhla. Jenže potom bolest začala ustupovat. Studená voda umrtvovala mou kůži do té míry, že jsem po chvíli kapky na těle už skoro necítila. Nastoupila otupělost. Proudý vody tekly a ze mě se stávala ledová socha.

„Kdo je v tý krajní sprše takovou dobu?“ uslyšela jsem naštvaný hlas Bobiny, která trénuje Pulce. „Kdyby se takhle cákal každý, tak všechny peníze klubu spolknou vodárny. Tak kdo je tam?“

„Já,“ hlesla jsem zmodralými rty.

„Kdo já?“

„Nora,“ řekla jsem s obtížemi, vděčná za svoje krátké jméno, protože ztuhlá čelist se odmítala pohybovat.

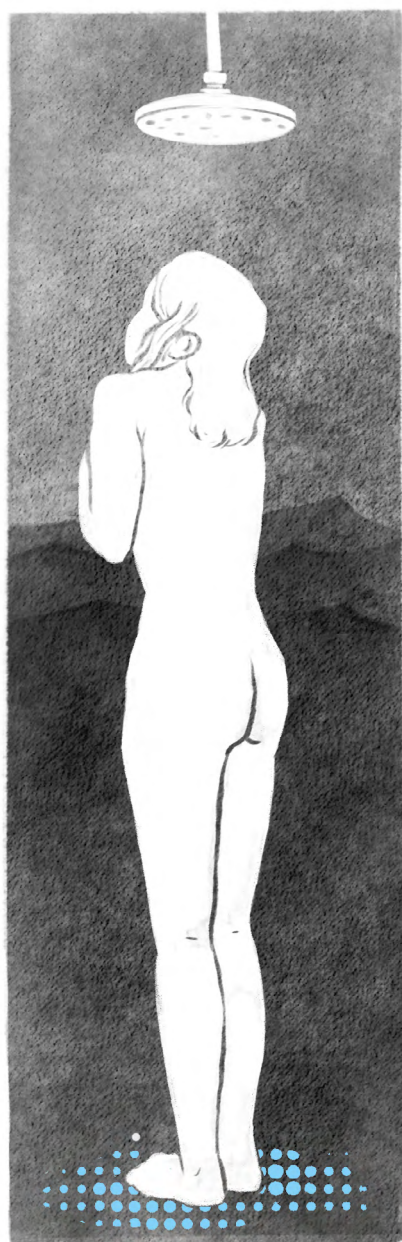
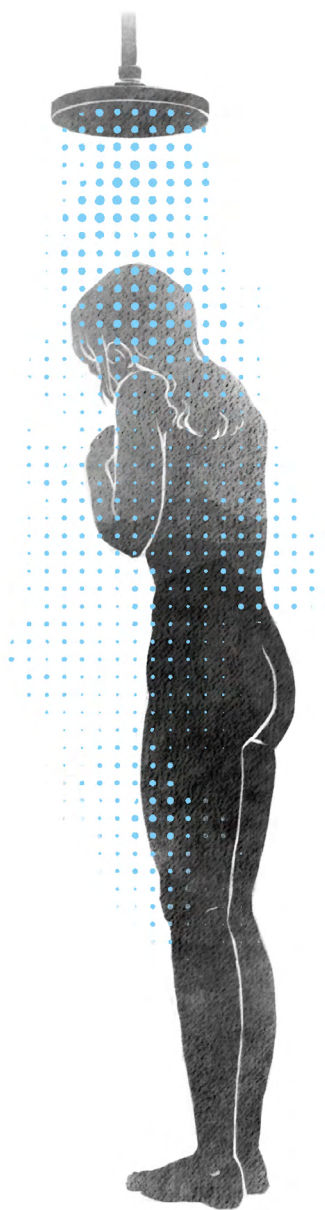
„Nora? Je ti něco, Noro?“ zbystřila Bobina a zaťukala na plechové dveře kóje. „Hele, ty se sprchuješ ledovou vodou?“ Uvědomila si chlad vycházející zpoza dveří.

„N-no... jo.“

„Proč? Přestala téct teplá? To by bylo pro Pulce pěkný přivítání,“ zamumlala starostlivě.

„T-teče t-teplá. J-já... já se...t-to... ot-tužuju,“ drkotala jsem zuby.

„Cože? Před tréninkem? Zbláznila ses, Noro? Snad víš, že potřebuješ mít zahřátý svaly.“

„J-já se... za... zahřeju.“

„To si piš, že jo. Vylez.“

Přísný hlas trenérky mě přiměl k pohybu. Vztáhla jsem ruku a otočila kohoutkem. Voda ztichla. Poslední potůčky mi protékaly mezi prsty u nohou do nerezové mřížky. Druhou rukou jsem hmátla po ručníku přehozeném přes horní okraj sprchové kóje. Neohrabaně jsem se ručníkem omotala a pak jsem vyšoupla zarážku zavírání.

„No... ty vypadáš.“

„Jsem... m-mokrá,“ pokrčila jsem rameny.

„Nepovídej. To by mě vážně nenapadlo,“ poznamenala Bobina kousavě. „A jinak?“ zadívala se mi pátravě do tváře.

„Asi s-studená... t-trochu.“

„A dál?“

„D-dál nic.“

„Opravdu nic?“

„N-ne.“

„No, nevím.“ Nepřestávala si mě prohlížet, až jsem si připadala jako pod rentgenem.

Jen... prostě blběj d-den,“ vypadlo ze mě nakonec, aniž bych chtěla.

Vlastně to byla pravda. Sice taková obecná, nicneříkající a zabalená do rozpaků, ale pravda to byla.

„Hm... to se stává. Den blbec, vid’? Nemysli si, taky je občas mívám. Jako každěj,“ řekla Bobina s nenadále bodrou vstřícností. „Ted’ se ale koukej pořádně zahřát. Začni opatrně, pěkně sval po sval, a pak mírný poklus, ať si něco neuděláš. Jasný?“

„J-jasný. Nejsem Pulec,“ usmála jsem se.

Konečně to šlo, usmát se. Tála jsem zvenčí i zevnitř. Blbej den? Jenom jeho začátek. A proč vlastně? Že si Kamča sedla v lavici s někým jiným? Tak ať si sedí. Možná bude litovat. Moje svačiny jí chutnaly. Vzdychna jsem. Osten zrady ve mně přece jen zůstal.

Bobina už organizovala Pulcům sprchování. Vysvětlovala jim, že si musí z pokožky spláchnout chlór. I proto je lepší nosit do bazénu plavecké brýle a čepici.

„Já vím, proč je lepší mít čepici,“ hlásila se jakási holčička.

„Ano? A proč?“ zajímalo Bobinu.

Mě vlastně taky. Byla jsem zvědavá, jestli malá plavkyně zná tajemství nazeleno obarvených vlasů. Patrně neznala, protože vyrukovala s jiným zdůvodněním, a musela jsem uznat, že daleko sportovnějším.

„Protože jsme pak ve vodě rychlejší. To je areo... aroe...“ lovila v paměti správné slovo.

„Aerodynamika,“ napověděla jí Bobina.

„Jo! To myslím!“ zatleskala holka, možná budoucí premiantka třídy se zálibou v cizích slovech.

Ale na naši Wiki nemá. Ta by v jejím věku slovo aerodynamika trefila napoprvé. Navíc by všechny opravila, že ve vodě jde o hydrodynamiku, to vím i já.

„Počkej, kam jdeš?“ chytila mě Bobina za rameno.

„Běhat... mírný poklus přece. Zahřívací cviky... jste říkala.“

„A že by sis oblíkla aspoň plavky? Holka, na co ty dneska myslíš, to by mě teda fakt zajímalo.“

KŮŽI MI DNESKA SVÍRÁ MRÁZ

KAPKA ZA KAPKOU

MĚ BODÁ DO TĚLA

ZA CO SE TRESTÁM?

PROČ PROTRHLA SE HRÁZ

A ZMÁČELA ANDĚLA?

ZA CO SE TRESTÁM?

VŽDYŤ JÁ JSEM TO TAKHLE

NECHTĚLA